అనగనగా ఓ మంచి కథ

యువర్ సీక్రెట్స్ ఆర్ సేఫ్ విత్ మి

డా. కె. వివేకానంద మూర్తి

(ఆంధ్రజ్యోతి 1975 దీపావళి సంచిక నుంచి)

వాన దంచేస్తోంది. టాపు మీద పడే ధారల శబ్దం సిట్యుయేషన్ మ్యూజిక్ లా ఉంది. కారు దీపాల వెలుగులో ప్రహరీగోడ ప్రస్ఫుటంగా కనపడుతోంది.

అగ్గిపుల్ల వెలగ్గానే గీసిన శబ్దం. కాంతి కంటే ధ్వని లేటయింది. సిగరెట్టు తుదముట్టించి పుల్లని తుది ముట్టించేడు. ఒక్కసారి దమ్ము లాగేడు. కాస్త వంగి స్పీడో మీటరు లైటు వెలుగులో మణికట్టు చూసుకున్నాడు ఫణి. పదకొండున్నర. నుదురు బిగించి రెప్పలు పైకి విప్పి చూశాడు. వాన వినిపిస్తోంది. చూపు కదిపి ముందు లైట్ల కాంతిని చూశాడు. కిరణాలింకా ధారల్లో తడుస్తున్నాయి. వాన కన్పిస్తోంది. సీట్లోంచి హేండ్గన్ చేతికి తీసుకున్నాడు. నల్లగా మెరిసింది. ఒకసారి ప్రహరీకేసి చూసి ఇంజన్ హెడ్ లైట్స్ తో సహా ఆఫ్ చేసి డోర్ తెరిచేడు. వాన ఉధృతి శబ్దం ఒక్కసారి వాల్యూమ్ పెంచినట్టయింది. తలకి కేప్ తగిలించుకుని, వొంటి మీద రైన్ కోటు సర్దుకుని సిగరెట్ గట్టిగా ఒకసారి పీల్చిపారేసాడు. కారు దిగి డోర్ వెనక్కి తోసేడు. జుబ్ మని పడింది. మెల్లగా ప్రహరీ వైపు నడిచేడు.

గేట్ దగ్గరకి వెళ్ళి జేబులోంచి టార్చి తీసి దాని వెలుగుతో నేమ్ ప్లేట్ వెదికాడు. అనుమానం లేదు. అదే యిల్లు. వానలో స్తంభంలా తడుస్తూ క్షణం అలాగే నిలబడ్డాడు. వర్షాన్ని లెక్కచేసే దృష్టి అతడికున్నట్లు లేదు. మెల్లగా గేటు తీసి లాన్లో ముందుకి నడిచేడు. యిల్లు దగ్గరవుతోంది. అద్దాల వెనుక లైట్ల కాంతి తెలుస్తోంది.

తలుపు సమీపించి ఏదో మెడిక్ చేసేడు. కాస్త తోసి సన్నటి సందులోంచి చూశాడు.

లోపలికి ఓ మూలగా డైనింగ్ టేబుల్. అతను భోంచేస్తున్నాడు. ఆమె వడ్డిస్తోంది. తుఖీన ముందుగా ముగించినట్టుంది. తలుపుని పూర్తిగా తోసేడు. చప్పుడవలేదు. కుడిచేత్తో గన్ పట్టుకుని వారివైపు నిదానంగా నడిచాడు! కొన్ని గజాల దూరంలో ఆగేడు. యిప్పుడతని ముఖం మీద లైటు పడి గుర్తు తెలుస్తోంది. వాళ్ళిద్దరూ గమనించలేదు.

“ఇది ఎన్నో సారో చెప్పటం. ఎంత టైము. ఎంత చెప్పినా ఎక్కువగా చెప్పటమే కనిపిస్తోంది. పులుసులో దుంప ముక్కలు కనిపించటం లేదా? ఆ చక్రవర్తి మాత్రం కనిపించడు. రోజూ నన్ను బోర్ చేయడానికి మీకు మరో పద్ధతి తెలీదులాగుంది.”

“నీ ముఖం! చక్రవర్తి పులుసులో కనిపిస్తాడా, పూరీలో ఉంటాడు గానీ, పూరీ నుంచి కల్‌కటా ట్రాన్స్‌ఫర్ కావచ్చని రాశాడు. ఏమయిందో! మజ్జిగ వెయ్యి, వాడు పెరుగు తప్ప వేసుకోడు.”

"తెలుసు. చాలాసార్లు తోడెట్టమని నా ప్రాణాలు తోడేదు. అంత స్నేహితుడైతే అర్జంటుగా ఓసారి వచ్చి మీ విరహవేదన తీర్చ..."సడెన్ గా ఆగిపోయి, శపిస్తే బొమ్మయిపోయినట్టు దిమ్మెరబోయింది ఫణిని చూడగానే ఉమాదేవి. పార్థసారథి తలతిప్పి చూసేసరికి ఫణి చేతులు పైకెత్తి చిరునవ్వుతో కనిపించాడు. పార్థసారథి హఠాత్సంతోషంతో లేచి – "ఒరే చక్రవర్తీ" అంటూ ఫణి చక్రవర్తి దగ్గరికి వెళ్ళి భుజం మీద ఎడమచెయ్యి వేసి భార్యకేసి తిరిగాడు. "నే చెప్పలేదూ ఉమా! థింక్ ఆఫ్ ది డెవిల్! వీడే చక్రవర్తి గాడు. ఎలా ఊడిపడ్డాడో చూశావా! రారా. ఓ టవలియ్యి. తల తుడుచుకుంటాడు. కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కురా– మరో ప్లేట్లో అన్నం వడ్డించు" అంటూ డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గరకి నడిచేడు.

ఫణి "నమస్తే" అంటూ టవల్ అందుకున్నాడు. కేప్,గన్, రైన్ కోటు తీసి సోఫా అంచున ఉంచాడు.

ఉమాదేవి ప్రతి నమస్కారం. నోట్లో నలిగిపోకపోయినా అతడు పట్టించుకొనేలా లేదు.

పార్థసారథి పిలిచేడు. "రారా, వడ్డిస్తోంది."

"రాత్రిళ్ళు అన్నం మానేశాను." అని ఉమాదేవిని చూసి జేబులోంచి సీసా తీస్తూ సోఫాలో కూర్చున్నాడు ఫణి.

నేప్ కిన్ తో కడుక్కున్న చెయ్యి తుడుచుకుని, మూతి అద్దుకుంటూ "ఇదో కొత్త ఇంప్రూవ్ మెంటన్నమాట" అంటూ తనూ వెళ్ళి సోఫాలో కూలబడ్డాడు పార్థసారథి.

ఫణి సీసా మూత విప్పుతున్నాడు.

"నన్ను చూడకుండా చచ్చిపోతావనుకున్నాను" సీసాకేసి దీనంగా చూస్తూ అన్నాడు పార్థసారథి.

"యింకా మధ్యాహ్నం భోజనం మానలేదు... గ్లాసు!" ఉమాదేవి ఐస్ వాటర్ సీసా, ఖాళీ గ్లాసు తెచ్చి, టీపాయ్ మీద పెట్టింది.

"నా అలవాటు క్షమించక తప్పదు అందామనుకున్నా, కానీ తేలిగ్గా క్షమించేశారు" అన్నాడు ఫణి ఉమాదేవిని క్రీగంట చూస్తూ, ఉమాదేవి ఆ చూపుని కలుపుకోలేక తన చూపు తిప్పి ఆధారం కోసం భర్తని చూస్తే పార్థసారథి తలవంచి సిగరెట్టు వెలిగించుకుంటున్నాడు. ఆమె వెనక్కి తిరిగింది.

ఫణి గ్లాసులో విస్కీ వంపి, నీళ్ళు కలుపుకున్నాడు. పార్థసారథి పిలిచేడు. "రా! ఉమా!– కూచో!"

"గిన్నెలు సర్ది వస్తా!" ఆమె తిరక్కుండానే చెప్పి కదిలింది. పార్థసారథి మాటలు మొదలెట్టాడు –

"ఊ. అసలేమిట్రా నీ ఉద్దేశం? మా పెళ్ళికెలాగూ రాకుండా సాకుచెప్పి తప్పించుకున్నావు. అన్నిసార్లు వస్తానని చెప్పి అరవైసార్లు మానేశావు. నీ గురించి తల్చుకోని రోజు లేదు."

"యిప్పుడేనా యిలా కల్సినందుకు సంతోషించు. అసలు నే వచ్చిన పని వేరు. గిన్నెలు సర్దడం ఆగింది. వేటకని వస్తే పిడకల వేటలా నువ్వు తగిలావు."

సర్లే వెధవ జోక్స్, నన్ను వెతుక్కోవాలని అనిపించకపోతే రాగలవా చెప్పు! ఉమకి చాలాసార్లు చెప్తున్నా నీ గురించీ, నీ తత్త్వం గురించి, వానలాగో, వరదలాగో ఎప్పుడో ఒకప్పుడు వచ్చి పడతావని,

పార్థసారథి సిగరెట్టు దమ్ము లాగేడు. "అది సరే గానీ ఏవిటీ రావటం? సామానేది? విలన్లాగా ఆ గన్ చేత్తో పట్టుకు తిరగడమేవిటీ, ఆహా, వేట నీ హాబీ కదూ, ఏ అడవికైనా పోయి తిన్నగా ఇటే వస్తున్నావా?"

ఫణి నవ్వేడు. "నువ్వున్న ఈ ప్రదేశం అడవి కాదూ?"

"అంటే వెధవా? నీ ఉద్దేశం నేను జంతువుననా?"

"కాదు. అయినా నాకిప్పుడు జంతువ్వేట కాదు. వెన్నల వేట. అడవికాసిన వెన్నల వేట. ఐ మీన్ అడవిలో కాసే వెన్నెల వేట. ఉమాదేవి టాబ్లెట్ మింగినట్టు గుటక మింగి గొంతు తడిచేసుకుంది.

"నిజమేరా చక్రీ. మనిద్దరం బాగా దూరమయిపోయాక మన స్నేహం అడవికాచిన వెన్నెలే అయింది. దాన్నెలాగైనా వేటాడాల్సిందే. భోజనం అయిపోయింది. కానీ లేకపోతే నేనూ ఓ పట్టు పట్టేవాణ్ణి – ఊ.. యింతకీ యిదేనా రావటం!"

"లేదు. ఉదయం వూళ్ళో టి.బి.లో దిగా ఉద్యోగరీత్యా. యివాళా రేపు కేంపు. నీ ఎడ్రస్ రేపు కనుక్కుందామనుకున్నా. రేపు కాస్త ఖాళీ. చాలా రోజులైంది షికారీ చేసి. సాయంత్రం సరదాగా బైల్దేరితే వాన ముంచుకొచ్చింది. కారు కూడా కాస్త ట్రబులిచ్చేసరికి చీకటి పడిపోయింది. నేను నీ దగ్గరకొచ్చిపడ్డాను."

"ఒరేయ్! ఈ వూళ్ళో నేనున్నానని తెల్సు. నీ కోసం కనిపెట్టుకున్నానని తెల్సు. తిన్నగా ఇంటికి రాకుండా టి.బి.లో దిగుతావా?" ఆగి అన్నాడు. "వెధవా కనీసం నా తృప్తి కోసమన్నా నీ కోసమే వచ్చాన్రా అని అబద్ధం చెప్పొచ్చుగా."

ఉమాదేవి వచ్చి భర్త పక్కన కూర్చుంది.

ఫణి అన్నాడు. "అబద్ధం దేనికిరా ఫూల్" ఉమాదేవి కేసి చూస్తూ, "నే వచ్చింది నీ కోసమే. ఉద్యోగం నెపం మీద వచ్చాను. అందుకే అక్కడ దిగాను. లేకపోతే..." ఉమాదేవిని సనసన్నగా చూస్తూ – "నిన్ను చూడ్డమే వీలుపడేది కాదు." ఉమాదేవి ముఖంలో నెత్తురుచుక్క లేదు.

"ఏరా! నువ్విక పెళ్ళిచేసుకోదల్చుకోలేదా?" పార్థసారథి అడిగేడు.

"డ్రాపిట్! నా సంగతి అలా వదిలేయ్. మరికాస్త తాగి, అడగడం మరిచా. నీకెంత మంది పిల్లలు?"

"ఏదీ! ఎక్కడా?"

"యిదుగో యిక్కడా" అంటూ పార్థసారథి ఉమాదేవిని భుజం తట్టి చూపిస్తూ నవ్వేడు. ఫణి పగలబడి నవ్వేడు. ఉమాదేవి నవ్వలేదు.

ఫణి గ్లాసు ఖాళీచేస్తూ లేచాడు. ఆమెని చూసి "వస్తా! ఎడ్రస్ తెల్సిందిగా! రేపంతా కలుద్దాం" అతని మీద పూర్తి చేసాడు.

పార్థసారథి "ఎక్కడికోయ్! నీ ముఖం?"

"లేదురా వెళ్ళాలి. ఎర్లీ మార్నింగ్ ఎంతో ముఖ్యమైన పని ఉంది."

"టెన్–టెన్ థర్టీకి ఫ్రీ అవుతా. ఆపైన అంతా ఖాళీ. రేపంతా నీతో ఉండి ఎల్లుండి తెల్లారకట్టే వెళ్తా. సరేనా?"

"వర్షం రా!"

"రెయిన్ కోటుంది. కారుంది పర్లా. నన్నింక చంపకు. పొద్దుటే అఫీషియల్ వర్క్ చూసుకుని వస్తా. నువ్ ఆఫీసుకి సెలవు పెట్టి వచ్చేయ్. పగలూ, రాత్రీ మజా చేద్దాం– వస్తా మరి."

"సరే మరి."

"అయినా వెధవ కొంప. ఈ మూల అడవిలో ఒంటరిగా ఏడవకపోతే కాస్త టౌన్ దగ్గరగా తీసుకోవచ్చుగా!"

"ఏం చేస్తాంరా. నాకు ఎలాట్ చేసిన క్వార్టర్స్. నా ఆఫీసుక్కూడా దగ్గర. "సరే ఉండు మరి. గుడ్ నైట్."

ఫణి కదిలాడు. ఉమాదేవి కదలకుండా చూస్తోంది. తలుపు దగ్గర ఆగి తల తిప్పి, ఆమెను చూసి మరోసారి "గుడ్ నైట్" అని కదిలేడు.

కాని తనకీ రాత్రి గడ్డు రాత్రిగా మారుతుందనుకోలేదు ఉమాదేవి.

★★★ ★★★ ★★★

పార్థసారథి ఆఫీసుకి తయారవుతున్నాడు. ఉమాదేవి డ్రస్సు వగైరా సర్దిపెడుతోంది. ఆమె ప్రతి కదలికలోనూ కంగారు కనబడుతోంది. చీటికి మాటికి వీధి వైపు చూసే ప్రతి ఎదురుచూపు బెదురుచూపే అవుతోంది.

పాంటు మడత విప్పుతూ పార్థసారథి "వీడింకా రాలేదే." అన్నాడు. ఉమాదేవి ఏమీ అనలేదు.

ఆఫీసుకి బయల్దేరుతూ, "వాడొస్తే లంచికి ఉంచెయ్యి. నే వచ్చేదాకా ఉండమను. సెలవుపెట్టి వచ్చేస్తా. వాడు పుస్తకాల పురుగు. నవల్సు పడెయ్. నే వచ్చేదాకా తింటూ ఉంటాడు" అని చెప్పి వెళ్ళాడు.

ఉమాదేవి సోఫా అంచు పట్టుకుని అలాగే నిలబడింది. ఉదయం ప్రశాంతంగా ఉన్నా ఆమెకు ఉత్పన్నమవుతున్న ప్రళయంలా ఉంది. రేడియో ట్యూన్ చేసి, నెమ్మదిగా ఆలోచిస్తూనే కిచెన్ లోకి వెళ్ళింది. స్టౌ వెలిగించి కాఫీ తయారుచేసుకుంది. కప్పులో పోసుకుని స్టౌ ఆర్పేసి మళ్ళీ హాల్లోకి వచ్చి సోఫాలో కూర్చుంది. ఆగి ఆగి రెండుసార్లు సిప్ చేసింది. ఆ సిప్ చెయ్యడంతో కాఫీలో ఏదో కలపడం మరిచిపోయానన్న భావం కనబడుతోంది. ఆగి

ఆలోచించింది. అంతుబట్టలేదు. అరక్షణం తర్వాత హఠాత్తుగా స్ఫురించినట్టయి తలతిప్పి రేడియోకేసి చూసింది. అది పలకట్లేదు. తలెత్తి చూసింది. ఫ్యాన్ ఆగిపోలేదు. తిరుగుతోంది. చేతిలో పేపర్లో కప్పు శబ్దం చేస్తోందిప్పుడు. టీపాయ్ మీద పెట్టేసి భయంగా లేచి నిలబడింది.

"భయపడకు ఉమా! నాకా పాట నచ్చలేదు" బుక్ షెల్ఫ్ దగ్గర మోడా మీద కూర్చుని, ఏదో పుస్తకం తిరగేస్తూ అన్నాడు ఫణి చక్రవర్తి.

ఉమాదేవి ఉలిక్కిపడింది. కాస్త తేరుకుని "ఎప్పుడొచ్చావ్?" అనగలిగింది.

ఫణి లేచి ఆమె దగ్గరకు వస్తూ 'ఏమన్నావ్? నాకు వినబడలేదు" అన్నాడు. అతను మరీ దగ్గరయితే, ముఖం పక్కకు తిప్పుకొంది.

ఫణి తాపీగా కూర్చుని, ఇంకా తాపీగా జేబులోంచి బాటిల్ తీసి టీపాయ్ మీద ఠక్కుమనిపిస్తూ పెట్టేడు.

ఉమాదేవి తలతిప్పుకోకపోయినా, అతను టేబుల్ మీద బాటిల్ పెట్టాడని ఆమె చూపు మార్పులో రిజిస్టరయింది.

"ఖాళీగ్లాసు– ఐస్ వాటర్"

ఉమాదేవి ఇప్పుడు విసురుగా తిరిగి చూసింది.

"తెచ్చిస్తావా?" అన్నాడు.

ఆమె విసురుగానే వెళ్ళి ఫ్రిజ్ తెరచి ఐస్ వాటర్ సీసా, బల్లమీంచి ఖాళీ గ్లాసు తెచ్చి అతని ముందు పెట్టింది. | ఫణి సీసా మూత తెరిచి గ్లాసులోకి విస్కీ వొంపి ఐస్ వాటర్ కలుపుకుంటూన్నాడు. ఆ కలిపే నీళ్ళ శబ్దం కూడా ఆమెను కలవర పెడుతోంది. ద్రవం, ఉపద్రవం తోడవుతున్నాయి. ఏం జరుగుతుందో? ఫణి తాగడం మొదలెట్టాడు.

ఉమాదేవిలో క్రమేపీ ఏదో ఆలోచన నిశ్చయానికొస్తోంది.

అతను మరోసారి సిప్ చేసి, సిగరెట్ తీసి నోట్లో పెట్టుకుని అగ్గిపెట్టె కోసం జేబులు తడుముకున్నాడు. సిగరెట్ నోట్లోంచి తీసి పట్టుకుని, "చూడు ఉమా"

"ఎందుకొచ్చావ్ చెప్పు?" గట్టిగా, సూటిగా అడిగింది. ఫణి ఒక్కక్షణం ఆగి, చూసి మెట్టు మీద మెట్టుగా నవ్వుతూ ఒక్కసారి పెద్దపెట్టున నవ్వేడు.

ఉమాదేవి చూపు మార్చలేదు.

ఫణి నవ్వు ఆపి, "ముందు అగ్గిపెట్టె యివ్వు" అన్నాడు. ఇస్తే ఆ రహస్యమేదో చెబుతానన్నట్టు, ఆమె వెళ్ళి తెచ్చి ఇచ్చింది. అతను సిగరెట్టు వెలిగించుకుని ఒక దమ్ములాగి తీరిగ్గా పొగవదుల్తూ, "కూర్చో" అన్నాడు.

ఆమె కూర్చోలేదు. నా ప్రశ్నకి సమాధానం కావాలి అన్నట్లు స్థిరంగా అతని కళ్ళలోకే చూస్తోంది. ఫణి మళ్ళీ జేబులు వెదుక్కుని ఓ కాగితం వెతికి తీసి ప్రారంభించాడు

"ఎప్పట్నించో కలుద్దాం అనుకుంటూ కలవలేకపోతున్నాం. నా ప్రాణమిత్రుడివి నువ్వొక్కడివేరా. కనీసం ఒక రోజేనా సరదాగా గడుపుదాం. పైగా నీ మీద బెంగతో రోజూ మా ఆవిడతో నేను నీ గురించే మాట్లాడేస్తున్నాను. నీ ఫొటో అయినా చూసుకుంటూ దానికి చూపిద్దామంటే నా దగ్గర లేదు. నువ్వు మగాడివైనా, మా ఆవిడ నిన్ను 'పెళ్లయినా మరువలేని నా పాత ప్రేయసి" అంటూ జోక్ చేస్తోంది. దానిది చాలా మంచి మనసు. నేను ప్రాణంగా ప్రేమిస్తే నన్ను ప్రాణాధికంగా ప్రేమిస్తుంది. మాది చింతలు లేని కుటుంబం. ఒకసారి వచ్చి చూచిన నీవే సంతసింతువు. మైకంలో మంచి మిత్రుణ్ణి మరవకు దేవదా! నీ పారు."

ఉత్తరం ఆమె చేతికిచ్చి మరో గుక్క మింగేడు. ఆమె అందుకుని అందులోకి చూసింది. అద్దంలాంటి తెల్లకాగితం తెల్లబోయింది. తేరుకుంది. తీక్షణంగా చూసింది.

తను తీరుబాటుగా నవ్వుతూ చెప్పేడు– "ఉత్తరం నాతో తేవడం అనవసరం అనుకున్నా, అంచేత..." ఆగి అన్నాడు. "అలాగే రాశాడు. ఆగి వద్దామనుకున్నా, అనుకున్న ఆఫీసు పని కాన్సిల్ అయింది. అంచేత తొరగా వచ్చేశా. మీ ఆయన సెలవు పెట్టి రావడానికి లేటవుతుందేమో. నేను ఒకసారలా వెళ్ళొస్తా!" సీసా ఖాళీ చేసి లేచేడు ఫణి.

"భోజనానికి ఉండమన్నారు."

"రాత్రికి కూడా ఉంటా" ఖాళీ సీసాకేసి చూస్తూ "తొందర్లోనే వస్తా". మరో సీసా తెచ్చుకునే ఉద్దేశం ప్రకటించినట్టుగా చెప్పి కదిలేడు.

కారు కదిలి వెళ్ళిపోతున్న శబ్దం ఫేడ్ అవుతూంటే ఆమె తన గతంలోకి జారిపోతున్నట్టుగా ఫీల్ అయింది.

వాలు కుర్చీ కిటికీ పక్కనే ఉంది. ఉమాదేవి అందులో కూర్చుని, ఊచల మధ్యకి చూస్తోంది. వాకిట్లో గన్నేరు చెట్టు కన్నీరు చెట్టులా కనపడుతోంది. ఆకులు టపటపలాడుతూ వానకి మిగిలి నిలిచిన నీటి బిందువుల్ని రాలుస్తున్నాయి. ఉమాదేవి రెప్పలు రెపరెపలాడుతూ కన్నీటి బిందువులు రాల్చాయి.

కిటికీ ఫ్రేములో గతాన్ని చూడటం మొదలెట్టింది.

బీచ్లో వెన్నెల్లో ఫణీ, తనూ దగ్గరగా కూచున్నారు. చేయి వేసి దగ్గరగా తీసుకోబోయాడు. తను తప్పించుకుంటూ అంది– "పెళ్ళయేదాకా మనం హద్దులు మీరవద్దు. మనసుల్ని కాస్త హద్దులో ఉంచుకుందాం."

ఫణి – "మన ప్రేమ మనసు హద్దులు దాటి నా వొళ్ళంతా ఆక్రమించింది. అనుభవానికి ఆత్రుతపడుతోంది."

"నువ్వు మరీ ఉండబట్టలేకపోతున్నావు ఫణీ. కాస్త ఉండు."

"మగాణ్ణి, నిన్ను అర్థం చేసుకున్నవాణ్ణి. అర్థం చేసుకున్న వాళ్ళు అనుభవానికి అర్హులు" మళ్ళీ చెయ్యి వెయ్యబోయాడు.

"నాక్కోపం వస్తుంది."

"నాకు రాదు."

"నాది కేవలం ఆరాధన కాదు. మనసునీ, శరీరాన్నీ సమానంగా ప్రేమించే సామాజిక దృష్టి గల ప్రేమవాదిని."

"నవల్సు చదివే పిచ్చి కాస్త తగ్గించు. అక్కడికి నాది సెన్సారు బలి అయిన ప్రేమయినట్టు" లేచి నిలబడింది.

"అప్పుడే లేచావేం?"

"ఇవాళ పౌర్ణమి. కెరటాలు చూడు. ఎలా ముందుకొస్తున్నాయో, ప్రేమలో ఇలాగే మునిగి కూర్చుంటే, కాళ్ళకి చుట్టుకుని లాక్కుపోతాయి." అంటుండగానే పెద్ద కెరటం ఒకటి పెద్ద హోరుతో ఉవ్వెత్తున లేచి దగ్గరికంటా వస్తోంది. తను అడుగు వెనక్కివేసింది.

ఆ కెరటం కిటికీ ఫ్రేమంతా ఆక్రమించి పెద్ద శబ్దంతో మీద పడినట్టయి ఉమాదేవి ఉలిక్కిపడింది.

ఫణి కోపంగా అంటున్నాడు. "నువ్వు నాకు చేస్తున్నది నేనెక్కడా నిరూపించుకోలేని అన్యాయం. ఉమా! తప్పు చేస్తున్నావు. తప్పటడుగు వేస్తున్నావు. నా జీవితాన్ని నాశనం చేస్తున్నావు."

"నా పరిస్థితి అర్థం చేసుకో. అన్యాయం అయితే ఇలా సంజాయిషీ చెప్పుకోవాల్సిన అవసరం లేదు. నాన్న వాళ్ళకి మాటిచ్చాడు. నాకు జన్మనిచ్చాడు. నా అన్నవాళ్ళకి దూరం కాలేను."

"నిస్సహాయత వల్ల ప్రేమికుణ్ణి బాధగా వదలిపోవాల్సి వస్తోందని చెప్పడానికేగా. మోసమూ చేయాలి. నిర్దోషిగానూ బ్రతకాలి. ఉమా! ప్రేమకి ప్రేమే కారణం కావాలి. కారణాల్లో కదిలేది ప్రేమ కాదు. నీది నిజమైన ప్రేమ అయితే మీ నాన్నగారితో నేను మాట్లాడుతా."

"లాభం లేదు. ఆయన నా మాటే చెవిని పెట్టలేదు. కోపిష్ఠి మాటలు మిగిలితే నువ్వు సహించలేవు. నేను భరించలేను."

"నన్ను వదిలి బ్రతకడం భరించగలవు".

"ఫణీ."

"అవును ఉమా! త్రాసులో చెరో ప్రక్కా నువ్వూ, నేనూ కూర్చుంటే మన ప్రేమ సరితూగేది. కాని ఓ పళ్ళెంలో నన్ను కూర్చోబెట్టి మరో పళ్ళెంలో ఎవరినో కూర్చోబెట్టావు. ఆ వ్యక్తి గెలిచి తూగాడు. నేను తేలిపోయాను. తేలికైపోయాను.

"ఫణి యిక మాటల్తో నన్ను వేధించకు. నేనింక నీకు చెప్పలేను. దయచేసి నన్ను మర్చిపో." చాలాసేపు మౌనం.

"ఉమా! నేను నిన్ను తప్ప ఏదీ కోరను. నువ్వూ లభించలేదు. నీ నిశ్చయం యిక మారదు. వెళ్తాను. దూరంగానే వెళ్తాను. నీ ఆలోచనకందనంత దూరం కాదు. నా ఆలోచనకందనంత. అదీ కాదు. నా పరిస్థితిలాగే మాటలు తలక్రిందులవుతున్నాయి. సరే, పోనీ, నీ జీవితానికి అడ్డురాను.

విడిపోయే ముందు నాదొక్కటే కోరిక."

"ఏమిటి?"

"కోరిక."

"ఫణి"

"మనం స్నేహితులుగా విడిపోదాం."

"నన్ను చాలా నీచంగా అంచనా వేస్తున్నావ్ ఫణి!"

"అంతేనా?"

"నాన్నగారు నా కోసం ఎదురుచూస్తూ ఉంటారు" తను అతనికి దూరంగా కదలసాగింది.

వెనుకనుంచి ఫణి గట్టిగా మాట్లాడుతున్నాడు – "ఉమా! నా ప్రేమని ఉరితీశావు. నా జీవితం నాశనం చేశావు. ఉమా! నేను పిరికివాడిలా చచ్చిపోను. నిన్ను మర్చిపోను. నువ్ చేసిందీ మర్చిపోను. జీవితంలో ఎక్కడో ఎప్పుడో నాకు తారసపడకపోవు. నువ్వు నాకు చేసిన మోసానికి నా బాధ ఎలాంటిదో నీ చేత అనుభవింపచేసి తీరతాను ఉమా! అప్పుడు ఎందుకూ పనికిరాని పశ్చాత్తాపం నిన్ను నిలువునా దహిస్తుంది. నీ చివరిదాకా నిన్ను పగలూ, రాత్రి క్షోభ పెడుతుంది. పగ" ఒక్కసారి వీచిన గాలికి వూగిన గన్నేరుకొమ్మ ఫ్లాష్ బ్యాక్ ని వైప్ చేసేసింది.

"ఆ వెధవింకా రాలేదా?" అంటూ పార్థసారథి ప్రవేశించాడు.

"ఆ.." అని నిద్రలోంచి లేచినట్టు లేచి "యిప్పుడే వస్తానని వెళ్ళాడు" అంది.

"కూర్చోమని చెప్పకపోయావా?"

"చెప్పా. అయినా వచ్చేస్తా" అని వెళ్ళారు.

పార్థసారథి టై విప్పుతూ అడిగేడు– "యివాళ ఏవిటి స్పెషల్స్?" ఉమాదేవికి అప్పటిగ్గానీ గుర్తు రాలేదు. వంట చెయ్యడం మరచినట్టు. "వస్తున్నా" అంటూ పరాగ్గా అని గబగబా కిచెన్ లోకి పరుగుపెట్టింది.

మధ్యాహ్నం ఫణి కాస్త ఆలస్యంగానే వచ్చేడు.

యిద్దరికీ భోజనాలు వడ్డించింది. "నువ్ కూడా కూర్చో" అన్నాడు పార్థసారథి. "మీరు కానివ్వండి. వంటింట్లో పని మిగిలింది. తర్వాత తింటాను" అనేసింది ఆమె.

వాళ్ళిద్దరూ భోజనాలు ముగించి అదేపనిగా కబుర్లు కలబోసుకుంటున్నారు.

ఉమాదేవికి అన్నం హితవుగా లేదు. ఎలాగో అయిందనిపించి పక్కగదిలోకి వెళ్ళి నడుం వాల్చింది. నిద్రనీడలో సేద తీర్చుకుందామనుకుంది. కాని నిద్ర నీడివ్వలేదు. వాళ్ళ కబుర్లే చెవులు రిక్కించి వింటోంది.

ఫణి తన పాతకథ ఎప్పుడు చెప్పేస్తాడా? అని భయంగా ఉంది. తప్పకుండా తన జీవితం సర్వనాశనం చేసే వెళ్తాడు. అన్నమాట ఆచరిస్తాడు. అయినా వినకతప్పదు. ఆయన ఫణి మాటకి ఎంత విలువిస్తారో యిన్నాళ్ళూ భర్త మాటల్లో బాగా అర్థం చేసుకుంది. యింకా చెప్పడం లేదు. తను వింటాదని తెలుసనుకుంటా. అసలే వేటగాడు. పొంచి చూసి బాణం విసురుతాడు. అది తన గుండెల్లో సూటిగా గుచ్చుకుపోతుంది. భగవాన్! ఈ రోజు గట్టెక్కించు. ఎలా? ఈ ప్రమాదాన్ని ఆపేదెలా?" ఎంత ఆలోచించినా అతన్ని విడిగా కలిసి అన్నీ ఒప్పుకొని కాళ్ళా వేళ్ళా పడటం తప్ప మార్గం కనబడటం లేదు. కనికరిస్తాడా? అసలే ఫణి. ఆదిశేషువులా ఆదుకుంటాడో? కాలసర్పంలా కాటువేస్తాడో? కోరిక మన్నిస్తాడో! తన కోరిక మన్నించగోర్తాడో, ఏమైనా సరే కాపురం నిలబెట్టుకోవాలి. దానికోసం దేనికైనా సిద్ధపడాలి. లేకపోతే చావే శరణ్యం అవుతుంది. తనకి చావాలని లేదు. ఆయన కావాలని ఉంది. ఏం చేసేది? ఫణి ఒక్కడూ విడిగా దొరకడం లేదు. ప్రొద్దుట వచ్చినప్పుడు దొరికిన అవకాశాన్ని తెలివితక్కువగా ప్రవర్తించి పాడుచేసుకున్నా–

ఆలోచనలు అలా భయపెడుతుంటే ఉమాదేవికి మెదడంతా ఘనీభవించిపోతున్నట్టుంది. రాత్రి పదిదాకా కొండచిలువలా పాకిందారోజు. స్నేహితులిద్దరూ అంతవరకూ స్నేహాన్ని స్కాచి వడబోసుకున్నారు.

భర్తకి, ఫణికి వరండాలో పక్కలు వేయమంటే వేసింది. ఇద్దరూ ఇంకా కబుర్లు చెప్పుకుంటారు. ఫణి ఒంటరిగా పడుకుంటే, రాత్రి భర్త బాగా నిద్రపోయాక వెళ్ళి వేడుకుందామనుకుంది. కానీ తన ప్రాణానికి కబుర్లు వచ్చిపడి తన క్లయిమాక్సు సంగతి తేల్చేస్తామంటున్నాయి. వాళ్ళిద్దరూ వరండాలో మంచాలెక్కారు. వాళ్ళ మాటలు వినేందుకు తను భయం వంక చెప్పి, హాల్లో పక్కేసుకుంది.

అన్నీ అక్కర్లేని మాటలే మాట్లాడుకుంటున్నారు. ఆయనకి కాస్త ఎక్కువైనట్లుంది. మాట రేడియో డిస్టర్బెన్స్ లా వస్తోంది. ఫణి అదుపులోనే ఉన్నాడు. కానీ ఇంకా చెప్తాదనుకున్నది చెప్పడం లేదు. తనకి నిద్ర యివాళ పట్టదనీ, తను వాళ్ళ మాటలు వింటున్నాననీ తెలిసిపోయుంటుంది.

ఉమాదేవి మనసు అలసిపోతోంది. గడియారం రెండు కొట్టింది.

తనకి నిద్ర రాలేదు. తన పాత కథ, నిద్రపోయే వరకూ రాదు. ఫణి కూడా నిద్రపోడు. అనుకున్నది చేసేవరకూ ఆలోచనలు అతన్ని నిద్రపోనీయవు. ప్రొద్దుట తన పనిలో ఉండగా ఏ కాఫీ కలిపేటప్పుడోనన్నా చెప్పక మానడు. లాభం లేదు ఆలస్యం చేస్తే అమృతం లాంటి బ్రతుకు విషం అవుతుంది. భర్త గురక వినిపిస్తోంది. ఆయన నిద్ర తనకి బాగా తెలుసు. తన భర్త ప్రాణానికి ఈశ్వరుడు, నిద్రకి బ్రహ్మ.

ఉమాదేవి నిశ్చయినికొచ్చేసింది. మెల్లగా లేచింది... నెమ్మదిగా తలుపుతీసింది..

వరండాలో చీకటి చిక్కగా ఉంది. భర్త పార్థసారథి గాఢనిద్రలో ఉన్నాడు. తను మెల్లగా ఫణి చక్రవర్తి మంచం దగ్గరకి నడిచింది. మోకాళ్ళ మీద కూర్చుని అతని తల దగ్గరకి వంగింది. విస్కీ వాసన గుప్పుమంటోంది.

“ఏయ్! ఫణీ!” రహస్యంగా పిలిచింది. గుండె కొట్టుకుంటోంది. “ఊ..” అన్నాడు వెంటనే. తన ఊహ నిజమే. తనూ నిద్రపోవటం లేదు. మెలకువగానే ఉన్నాడు.

“లేవకు. అలాగే– ఒక్కసారి నే చెప్పేది శ్రద్ధగా విను. ఇప్పుడే వినాలి ప్లీజ్– ఏయ్ వింటున్నావా?” అంది.

'ఊ..” అన్నాడు ఫాలో అవుతున్నట్టు. తాగడం వల్లేమో కంఠం తేడాగా అదోలా వినిపించింది.

ఉమాదేవి ఉద్వేగంగా చెప్పింది.

“ఫణీ! నేను – నేను ఓడిపోయాను” ఆగి ఆగి మాటలు కూడదీసుకుంటూ అంటోంది. “నీ మనసు నా మనసు కంటే చాలా గొప్పది. నన్ను క్షమించగలవు. ఇప్పుడు నా బ్రతుకు నీ చేతుల్లో ఉంది. నన్ను రక్షించి నా కాపురం నిలబెట్టు.. –ఫణీ! ఎటు చూసినా నాకు ఒకటే దిక్కు ఆయనొక్కడే దిక్కు నన్ను దిక్కులేని దాన్ని చెయ్యకు” ఉమాదేవి దు:ఖం కట్టలు తెగింది. వెక్కి వెక్కి నిశ్శబ్దంగా ఏడవడం ప్రారంభించింది. మళ్ళా అంతలోనే అదుపులోకి తెచ్చుకుంటూ అంది. “ఫణీ! ఆయన కోసం, నా కోసం” ఏడుపు ఆగడం లేదు. “అంతా నువ్ చెప్పినట్టే– మనం స్నేహితులుగా విడిపోదాం, కాదు. స్నేహితులుగా కలుద్దాం' అతని వొంటి మీద చెయ్యి వేసింది.

“ప్లీజ్ మాట్లాడవూ! నా రహస్యాలు భద్రంగా కాపాడవూ!” ఆమె గొంతు బొంగురుపోయింది.

అతను కదిలేడు. ఉమాదేవిని పసిపాపలా మంచం మీదికి దగ్గరకి తీసుకున్నాడు. ఆమె కన్నీరు తుడిచేడు. ముంగురులు సవరించేడు. వీపు మీద చేయి వేస్తూ– 'డోంట్ వర్రీ! యువర్ సీక్రెట్స్ ఆర్ సేఫ్ విత్ మి ఉమా!” అంటూ ఇంకా దగ్గరకు తీసుకుని గుండెలకి హత్తుకున్నాడు ఉమాదేవిని ఆమె భర్త పార్థసారథి.

అవతలి మంచం మీద ఫణి చక్రవర్తి గురక వారి అన్యోన్యతకి బేక్గ్రౌండ్ మ్యూజిక్ లా వినబడుతోంది.

★★

.

COMMENTS